

సర్ది ఇనకమ్మ

ఆర్.యస్.హైమవతి

ఆ ఇల్లు నూతన సంవత్సరానికి స్వాగతం పలుకుతున్నట్టుగా అలంకరింపబడింది. ఇంటికి నాలుగు వైపులా మామిడాకుల తోరణాలు వేలాడుతున్నాయి. గుమ్మాలు పసుపుకుంకుమలతో అలంకరింపబడ్డాయి. ఇంటా బయటా ముత్యాలరాశుల్లా ముగ్గులు ముచ్చటగొలుపుతున్నాయి. ఆ ఇంట ఎటు చూసినా లక్ష్మి కళ తాండవిస్తోంది.

ఆ ఇంటి ఇల్లాలు మహాలక్ష్మమ్మ పిండి వంటల తయారీలో కూడా హడావిడిగా ఉంది. ఆ ఇంటి యజమాని రమణమూర్తిగారు పాలేరు వాళ్ళకి పనులు పురమాయిస్తూ ఇంట్లోకి, బయటకీ హడావిడిగా తిరుగుతున్నారు.

ఆ హడావిడికి కారణం నాలుగేళ్ళ తర్వాత కొడుకు, కోడలు, మనవలు రాబోతున్నారన్న వార్త తెలియడమే! ఆ దంపతుల ఆనందానికి పట్టపగ్గా లేవ్.

***

రమణమూర్తి, మహాలక్ష్మమ్మల ఒక్కగానొక్క కొడుకు వినీత్. ఇరవై ఐదు ఏకరాల మాగాణి, రెండేకరాల కొబ్బరితోట, స్వంత ఇల్లు. పాడి,వంట అన్నీ ఉన్న రమణమూర్తికి ఆ ఇల్లు, ఊరు స్వర్గం కంటే మిన్న. వినీత్ తనకి వారసుడిగా ఇల్లు, పాడివంట చూసుకుంటూ హాయిగా దర్జాగా ఉండాలని కోరుకున్నాడు. అయితే కొడుకు వ్యవసాయం మీద కన్నా చదువుమీద ఎక్కువ ఆసక్తి కనబరచడంతో అతడిని నిరుత్సాహ పరచడం ఇష్టం లేక అతడు కోరుకున్న చదువు చదివించాడు. వినీత్ చాలా మంది యువకుల్లాగా విదేశాలకి వెళ్ళాలని అనుకున్నాడు. కానీ రమణమూర్తి కొడుక్కి హితబోధ చేశాడు.

“జన్మనిచ్చిన తల్లిదండ్రులనీ, పుట్టిపెరిగిన దేశాన్నీ వదిలి దూరతీరాలలో వెలగబెట్టేదేం ఉండదు. దూరపు కొండలు నునుపు. అంతే! అక్కడ ఉండే కష్టసుఖాలు అక్కడ ఉంటాయి. కొన్నాళ్ళు వెళ్ళి వస్తామంటూ వెళ్ళిన ఎందరో అక్కడి వాతావరణానికి అలవాటుపడి వదిలి రాలేక, వస్తే ఇక్కడ సరైన ఉద్యోగాలు దొరకవని అక్కడే

స్థిరపడుతున్నారు. మాకు నువ్వు ఒక్కగానొక్క కొడుకువి. నా ఆస్తికి అంతటికీ వారసుడివి. నువ్వు అస్సలు వేరొకరి కింద చేయిజూచి ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసరం ఏమీ లేదు. అయినా నువ్వేదో అదే గొప్పనుకుంటే చెయ్యి. కానీ నా మీద ఏ మాత్రం గౌరవం, ప్రేమ ఉన్నానీ సేవలని మన దేశానికి ఉపయోగించు. పరదేశాలకి వెళ్ళి వారికి ఊడిగం చెయ్యకు” అన్నారు.

తండ్రి మాట కాదనలేకపోయాడు వినీత్. ముంబయ్ లో ఏదో మంచి ఉద్యోగం వచ్చిందంటూ వెళ్ళిపోయాడు. దేశం వదిలి వెళ్లనని తండ్రికి మాట ఇచ్చాడు. దానికే తృప్తిపడ్డారు రమణమూర్తి, మహాలక్ష్మమ్మలు. కట్నకానుకలు ఆశించకుండానే కొడుక్కి అతడికి నచ్చిన అమ్మాయితో వివాహం జరిపించారు రమణమూర్తి. పెళ్ళయ్యాక పండుగలకి, పురుళ్ళకి కోడలు, కొడుకు ఎక్కువగా ఆమె పుట్టింటకే వెళ్ళండేవారు. ఎప్పుడైనా ఏ కొద్ది రోజులో తమ దగ్గరకి వచ్చేవారు. దానికే తృప్తిపడేవారు ఆ దంపతులు. మనవలు దీప్తి, దీపక్ కొంత పెద్దవాళ్ళయ్యారు. మనవలకి తెలుగు నేర్పించమని రమణమూర్తి పదేపదే చెప్పడం వల్లవైతేనేం, స్వతహాగా తల్లిదండ్రులకి తెలుగంటే ఇష్టం అవడం వల్ల అయితేనేం పిల్లలకి తెలుగు ఇంట్లో నేర్పించి తెలుగు పుస్తకాలు చదివిస్తూ ఉంటారు వినీత్, విజయ. వాళ్ళు పెద్దగా పుస్తకాలు ఎక్కువగా చదవకపోయినా కార్కూస్తు చదువుతూ ఉంటారు. వారి

ఊహల్లో ఉగాది పచ్చడి అంటే ఓ విషం వదార్థమన్న ఆలోచన స్థిరపడిపోయింది. ఆ తల్లి ఏ ఉగాదికి ఉగాది పచ్చడి చేసినా తిన తినం అని మొండికేస్తారు. ఎంత చెప్పినా అందుకే ఇంచుమించు ప్రతీసారీ ఇంట్లో పచ్చడి చెయ్యడమే మానేసింది విజయ. పిల్లల సెలవులు లేవని వాళ్ళకి సెలవు దొరికితే తనకి పులు దొరకవని ఎప్పుడూ చెప్తూ మొనగాలుగు సంవత్సరాలు గడిపేసి ఇప్పుడు ఎ రావడానికి ఇష్టపడి వస్తున్నారు. ఈ నాలుగో మూడుసార్లు బొంబాయికి రమణమూర్తి, మక్తమ్మ వెళ్ళి పదేసిరోజులు ఉండి వస్తుండేవా కొడుకుకోడళ్ళ మీద కన్నా మనవల మీద నాగరికత ప్రభావం చాలావరకూ ఉందని గ్రహించారు మహాలక్ష్మమ్మ, రమణమూర్తి. ముఖ్య ఆహారపదార్థాలు, ధరించే దుస్తులు వగైరాయాలలో ఏ మాత్రం వారు రాజీపడరని బాగా తెలిసింది. జీన్స్, కుర్తా పైజమాలు, మితప్ప మచ్చుకైనా, ముచ్చటకైనా పరికిణీ, జామనవరాలు వెయ్యదనీ, పిజ్జాలు, పరోటా కేక్లు వగైరా తప్ప మన వంటలేవీ నచ్చవనీ గ్రహించారు. మనవలకి ఏం వంటలు చెయ్యాలా? మహాలక్ష్మమ్మ మహా మథనపడిపోయారు. మరాలు పట్టు పరికిణీ జాకెట్టు వేసుకుంటే చూడాలి అవిడకి ఆశ. కుట్టించి ఉంచారు. కానీ దానిని ఎవరాలి చేత ఎలా ధరింపచేయాలా అన్నది ఆ ఆలోచన.

***

“ఒసేవ్! నువ్వొకా వంటింట్లోనే కూర్చున్నావని వాళ్ళు వచ్చేశారు” అంటూ కేకపెట్టారు రమణమూర్తి.

“ఆ వస్తున్నా! వస్తున్నా!” అంటూ హడావిడిగా చెయ్యి చీరకొంగుకి తుడుచుకుంటు వచ్చారు మహాలక్ష్మమ్మ. పిల్లల్ని కొగలించుకు ముద్దు పెట్టుకుంటోందావిడ.

“ఏమిటమ్మా! మమ్మల్ని పలకరించవైనా పలకరించలేదు. వాళ్ళని కొగలించుకుని ముద్దులు కురిస్తున్నావు?” అన్నాడు కినుకగా కొడుకు వినీత్.

“అవునురా! అసలుకన్నా వడ్డీ ముద్దు. పిల్లకన్నా మనవలు ముద్దు అని ఊరికే అన్నారా? అన్నాడు రమణమూర్తి.

చాలాకాలం తర్వాత వచ్చిన పిల్లలకి మామా తాతల ఆప్యాయతలు, విశాలమైన ఇల్లు, వాకితోటలు అన్నీ ఎంతో ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాయి.

“మామ్మా! రేపు ఉగాది కదా! ఏం స్పెషల్ చేస్తున్నావు?” అడిగింది మనవరాలు దీప్తి.

“మామ్మా! మాకు ఏం బట్టలు కుట్టించావు? అడిగాడు దీపక్.

“తప్పరా! మనం మామ్మ, తాతలకి ఇవ్వాలి

వాళ్ళని మనం అడగడమా?” అంటూ వారిం విసిగ్.

బాగుందిరా! వాళ్ళు నన్నడగకపోతే ఎవర్నడు రు? దీపక్! నీకు ప్యాంట్ షర్ట్ కుట్టించాను. ంద్ లేద్ చూసుకో. దీప్టి! నీకు పట్టుబట్టతో పీస్ మాక్సి కుట్టించాను. చూడు. ఎంత ంద్!” అంటూ చూపించింది మహాలక్ష్మమ్మ, అంతవరకూ చుడిదార్లు, జీన్స్, నైటీలు తప్ప వంటివి చూడని దీప్టికి ఆ టూపీస్ మాక్సి ంది. అత్తగారు పట్టుపరికిణీ జాకెట్టుకి పెట్టిన ంవిని ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుంది కోడలు ం. తన కూతురికి అలాంటి కొత్త పేర్లు చెప్తే నచ్చవని, వేసుకోదని తెలిసి ఆవిడలా అన్నా గ్రహించింది.

***

ఉదయం అందరూ తలంట్లు పోసుకుని కొత్త ంలు కట్టుకున్నారు. మహాలక్ష్మమ్మ దేముడి దగ్గర జ చేసి నైవేద్యం పెట్టి ముందుగా మనవలకి ందం ఇచ్చింది.

“మామ్మా! నువ్వు ఉగాది వచ్చడి చేశావా? ం మాకొద్దు” అన్నారు మనవలిద్దరూ ఏక ంతో.

“అబ్బే! ఉగాది వచ్చడి ఎందుకు చేస్తానరా!

అది బినాటి వచ్చడి. అది ఎవరు తింటారు? మనం అంతా ఇరవై ఒకటో శతాబ్దంలో అడుగు పెట్టాం కదా! మనం అంతా మోడ్రన్ వచ్చళ్ళు, మోడ్రన్ వంటలే చేసుకుంటాం” అంది ఆవిడ.

“ఇదిగో! ఇది ‘సిక్స్ ఇన్ వన్ స్వీట్ సూప్’ ఇది ముందుగా తాగండి” అంటూ చిన్న చిన్న కప్పుల్లో ఆ సూప్ వేసి చెంచాలు పెట్టి అందరికీ ఇచ్చింది.

అందరూ ఆహా చాలా బాగుంది అన్నారు.

“మంచి డేస్ట్ మామ్మా! మా అమ్మ ఎప్పుడూ ఈ సూప్ చెయ్యలేదే!” అంటూ పిల్లలు ఎంతో ఇష్టంగా తాగారు. అది చూసి పెద్దవాళ్ళు ముసిము సిగా నవ్వుకున్నారు. అన్నంలో ‘లెమన్ డ్రైడ్ రైస్’ అని చెప్పి నిమ్మకాయ పులిహోర వడ్డించింది. ‘స్వీట్ వరోటా’ అని చెప్పి బొబ్బట్లు వడ్డించింది.

‘స్వీట్ బోండా’ అంటూ బూరెలు వడ్డించింది. సాయంకాలం ‘వెజిటబుల్ కేక్’ అని చెప్పి మినప రొట్టె డిఫిన్ గా పెట్టింది. అందులో నంజుకునేందుకు ‘స్వీట్ కచప్’ అని చెప్పి తేనె పానకం వడ్డించింది. పిల్లలు అవన్నీ ఎంతో ఇష్టంగా తినడం అందరికీ ఆనందాన్ని, ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. అందరికీ అర్థమైంది ఏమిటంటే మన బొబ్బట్లు, పులిహోర, బూరెలు అన్నీ రుచులు నచ్చుతాయి. ఎటోచ్చీ పాత పేరులు, మన పాత వంటలు అంటే పనికి రాదు. ప్రతీదానికీ మోడ్రన్ పేర్లు ఉండాలి. అవే గొప్పని, అవే బాగుంటాయని వారి మనసుల్లో ముద్రపడిపోయింది. అది గ్రహించిన మహాల క్షమ్మ పేరులు మార్చి మనవల చేత మన వంట లన్నీ చేసి పెట్టి వారి మెప్పు పొందింది.

